

Bød, en Bøde, og saa siger man til den sigtede: Vil du vedtage denne Bøde i Mindelighed, behøve vi ingen Proces. Det er det fornuftige Princip, og det er det, man gør i det private Liv. Man begynder ikke med en Stævning, men man spørger sin Modpart, eventuelt gennem en Sagsfører, om han vil gøre det og det, siger: Jeg forlanger det og det, men vil maaske gaa ned til det og det, er du villig dertil, saa er Sagen dermed afgjort. Det er det, der gøres i Norge, og som kaldes „Forelæg“, men det, som man her vil have, er, at man overlader til Politidirektøren at foretage noget, som man kalder Bødepaalæg, som indføres i en Protokol. Det er urigtigt, synes jeg, og farligt at have det, her skal ske, i en saadan Form af en Beslutning, Resolution eller Kendelse, hvad man vil, som det er foreslaaet. Det kan ikke være Meningen, at Politidirektøren, forinden han skrider til at gaa frem paa denne Maade, skal have undersøgt Sagen, saaledes som en Dommer maa undersøge Sagen, før han fattet nogen som helst Beslutning; det er en ren ex parte Beslutning i hvert Tilfælde; det er ikke en Gang givet, det staar ingen Steder, at den sigtede skal have Lejlighed til at forsvare sig, endsige, at han skal have haft Lejlighed til at bringe sine Vidner frem, nej, det er rent ensidig Politidirektøren, der efter det Skøn, han har over Sagen, formodentlig efter Politirapporten, finder, at han i den paagældende Sag kan nøjes med Bøder paa 20—30 Kr. Men saa skal man ikke give det den Form, der er foreslaaet her, som om det var en Dom. Den Maade, hvorpaa man efter min Mening bør udføre Sagen, kan naturligvis være forskellig; man kan enten bruge den Maade, de have i Norge og Tyskland, eller bruge en anden Form, som jeg tror, Proceskommissionen vil komme frem med i sin Tid, og som gaar ud paa, at naar Stævning eller Anklageskrift skal udstedes, skal Anklageskriftet, der jo vil indeholde en Beskrivelse af den Forseelse, der tales om, have en Paategning af Paatalemyndigheden, altsaa Politidirektøren i Kjøbenhavn, om, at Sagen kan afgøres med en Bøde af den og den Størrelse, og saa bliver den forkyndt paa samme Maade, som Anklageskriftet skal forkyndes efter de almindelig gældende Regler; indstævnte eller sigtede har da en Frist til at erklære sig om, hvorvidt han vil afgøre Sagen i Mindelighed.

Jeg har adskillige andre Tvivl med Hensyn til Redaktionen af § 1; men dem skal jeg ikke dvæle ved. — Derimod har

jeg med Hensyn til § 2 en væsentlig Indvending mod den Maade, hvorpaa Sagen søges gennemført. Man vil se, at i det første Stykke af § 2 tales der om, at vedkommende sigtede forudsættes at møde paa Politikontoret eller Politikamret — det bliver vel det samme — og saa skal han der opfordres til at erklære, om han vedtager Bøden eller ikke. Der skal ganske vist gives ham en Frist af tre Dage, hvis han vil betænke sig; men, som der staar i en Parentes, det forudsættes, at han har fast Bopæl, og kan ventes ikke at ville unddrage sig Ansvarét. Hvad vil det sige? Det vil sige, at man faar en ulykkelig Synder bragt op paa Politikamret; han er bleven „fremstillet“ eller „bragt til Stede“, det vil sige, han har faaet en Politibetjent ved hver Arm, som nu komme op med ham paa Politikamret; og saa bliver han eksamineret der, og Resultatet bliver, at Politidirektøren eller en af hans Fuldmægtige laver et saadant Bødepaalæg. Saa siger man til denne Mand, der staar og ryster mellem de to Politibetjente: Nu har Politidirektøren besluttet, at du skal betale en Bøde af saa og saa meget; vil du vedtage den? Og man lader ham vide, eller det følger af Situationen, at hvis han ikke vedtager Bøden og vedtager den paa Stedet, bliver han anholdt og puttet ned i Brummen. Ja, naturligvis gaar den Mand ind paa at vedtage Bøden; han indlader sig ikke paa at forlange Anstand, som man oven i Købet har Lov til at nægte ham, og endnu mindre vil han have den Dristighed at forlange Sagen henvist til Rettergang. Og det, der her sker, skal være noget, der stilles i Lighed med en Dom, det skal have Domsvirkning. Men saa maa man virkelig lade den paagældende være fuldstændig fri i sin Beslutning, og man skal ikke sætte ham Kniven paa Struben, naar han staar der paa Politikamret med Politibetjentene ved Siden af; dette forekommer mig at være ganske upassende. Jeg vil dog ikke sige, at det altid er bedre i den offentlige Politiret, naar Dommeren tilbyder at afgøre Sagen med en Bøde. Jeg kender et Tilfælde — det ligger tilbage i Tiden, jeg sigter altsaa ikke til nogen nuværende Administrator af den offentlige Politiret — hvor man i denne har sagt til en Mand, efter at Politibetjentene havde afgivet deres Rapport: Vil De afgøre Sagen med en Bøde af f. Eks. 40 Kr.? Saa sagde Manden: Ja, men Gud bevares, jeg er ganske uskyldig, det er Politiet, som har overfaldet mig, hvorfor skal jeg betale 40 Kr., fordi jeg er bleven slaaet halvt